

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Milana Podhrázkého a soudců Petra Mikeše a Jitky Zavřelové v právní věci žalobce: **M. Y.**, zastoupený Mgr. Beatou Kaczynskou, advokátkou se sídlem Masarykovy sady 76/18, Český Těšín, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 2. 2020, čj. OAM-1109/ZA-ZA11-LE27-2019, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 28. 1. 2021, čj. 62 Az 13/2020-31,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.
- IV. Ustanovené zástupkyni Mgr. Beatě Kaczynské, advokátce se sídlem Masarykovy sady 76/18, Český Těšín, **se přiznává** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů ve výši **4 114 Kč**, která je splatná do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení z účtu Nejvyššího správního soudu.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalovaný shora označeným rozhodnutím zamítl žádost žalobce o mezinárodní ochranu jako zjevně nedůvodnou dle § 16 odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“). Žalobce pochází ze Zakarpatské oblasti Ukrajiny, která je tzv. bezpečnou zemí původu ve smyslu § 2 odst. 1 písm. k) zákona o azylu. Obavy žalobce z výkonu povinné vojenské služby či případný postih za její nevykonání nepředstavují důvod pro udělení mezinárodní ochrany. V současné době jsou navíc do bojových oblastí nasazováni pouze profesionální vojáci a dobrovolníci.

[2] Toto rozhodnutí žalobce napadl žalobou, ve které namítl, že v jeho případě nelze považovat Ukrajinu za bezpečnou zemi původu, a to zejména z důvodu jeho obav z povolání do armády. Žalovaný nedostatečně zjistil skutkový stav ohledně situace v ukrajinské armádě a odůvodnění jeho rozhodnutí je v tomto směru nedostatečné.

[3] Krajský soud žalobu shora uvedeným rozsudkem zamítl. Dospěl k závěru, že žalovaný dostatečně zjistil skutkový stav, seznámil žalobce před vydáním rozhodnutí s hodnocením Ukrajiny jako bezpečné země původu a žalobce nenavrhl doplnění dokazování, ani netvrdil další skutečnosti ke své žádosti. Žalobce neprokázal, že by měl být nasazen do bojových operací a ani

netvrdil a neprokázal, že by v jeho případě nebylo možné Ukrajinu považovat za bezpečnou zemi původu.

[4] Proti tomuto rozsudku podal žalobce (dále „stěžovatel“) kasační stížnost. Její přijatelnost spatřuje v tom, že krajský soud při posouzení věci zásadně pochybil a rozhodl v rozporu s ustálenou judikaturou. Napadený rozsudek je též nepřezkoumatelný, a to v části, která se týká jeho námitek ohledně nedostatečně zjištěného skutkového stavu. Nesouhlasí se závěrem, dle kterého označení určité země jako bezpečné země původu zvyšuje důkazní břemeno na straně žadatele o mezinárodní ochranu. K tomu poukázal na rozsudek NSS ze dne 21. 12. 2005, čj. 6 Azs 235/2004-57, podle kterého není povinností žadatele o mezinárodní ochranu, aby pronásledování své osoby prokazoval jinými důkazy než vlastní věrohodnou výpovědí. Stěžovatel trvá na tom, že jeho obavy nebyly žalovaným dostatečně vyvráceny. Krajský soud závěry žalovaného pouze převzal, aniž by se zabýval žalobními námitkami.

[5] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti navrhl, aby ji soud odmítl pro nepřijatelnost, případně zamítl. Své rozhodnutí považuje za přezkoumatelné a věcně správné. Stěžovatel neprokázal, že by v jeho konkrétním případě nebylo možné považovat Ukrajinu za bezpečnou zemi původu. Srozumitelný a dostatečně odůvodněný je i napadený rozsudek.

[6] Nejvyšší správní soud po posouzení formálních náležitostí kasační stížnosti nejprve přistoupil ke zkoumání její přijatelnosti ve smyslu § 104a s. ř. s. Zabýval se tedy tím, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje zájmy stěžovatele. K podrobnějšímu vymezení institutu přijatelnosti kasační stížnosti ve věcech mezinárodní ochrany lze pro stručnost odkázat na usnesení NSS ze dne 26. 4. 2006, čj. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS.

[7] Kasační stížnost je nepřijatelná.

[8] Předně Nejvyšší správní soud neshledal v souvislosti s namítanou nepřezkoumatelností napadeného rozsudku zásadní pochybení krajského soudu, které by ve smyslu výše citované judikatury mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. Nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku měla podle stěžovatele spočívat v tom, že se krajský soud nedostatečně vypořádal s námitkou neúplného zjištění skutkového stavu v souvislosti s obavami stěžovatele z povolání do armády. Krajský soud se danou námitkou zabýval a dospěl k závěru, že žalovaný situaci na Ukrajině správně vyhodnotil na základě zpráv o zemi původu založených ve správním spisu. Ve shodě s žalovaným rovněž uvedl, že žalobcem předložené listiny neprokazují hrozbu nasazení do bojových operací. Žalovaný vyjádřil pochybnosti o pravosti předložených kopií předvolání na vojenskou správu s ohledem na rozpor v jejich číslování a dataci, na kterých navíc chyběl jakýkoliv podpis stvrzující převzetí. Samotné předvolání na vojenskou správu by navíc nedokládalo povolání k výkonu vojenské služby či nasazení do bojových operací. Na tyto konkrétní závěry stěžovatel navíc ani v žalobě nijak nereagoval a namítal pouze poměrně obecně nedostatečné zjištění skutkového stavu ohledně situace v armádě. Ve stručném vypořádání dané námitky ze strany krajského soudu proto nelze spatřovat jakékoliv zásadní pochybení svědčící přijatelnosti dané kasační stížnosti.

[9] Vedle toho stěžovatel namítl rozpor napadeného rozsudku s ustálenou judikaturou Nejvyššího správního soudu, konkrétně s výše citovaným rozsudkem čj. 6 Azs 235/2004-57, dle kterého není povinností žadatele o mezinárodní ochranu, aby prokazoval své pronásledování. Ten ale na nyní posuzovanou věc bezprostředně nedopadá, neboť se sice týká rozložení důkazního břemene, ale nevztahuje se na specifická pravidla spojená s dokazováním v případě žadatelů o mezinárodní ochranu pocházejících z bezpečných zemí původu. Závěry v daném rozsudku byly učiněny na právním základě žádostí o udělení mezinárodní ochrany, jež nebyly

pokračování

žalovaným posouzeny jako zjevně nedůvodné. Jedná se o zásadní rozdíl, neboť dle § 16 odst. 2 zákona o azylu platí, že přichází-li žadatel ze státu, který ČR považuje za bezpečnou zemi původu, pak bude jeho žádost zamítnuta, neprokáže-li cizinec, že v jeho případě tento stát za takovou zemi považovat nelze. Je zřejmé, že dané ustanovení stanovuje zvláštní pravidlo pro rozložení důkazního břemene v řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Nejvyšší správní soud proto neshledal rozpor mezi napadeným rozsudkem a jeho vlastní judikaturou, podle které je povinností žadatele prokázat, že země jeho původu pro něj není bezpečná (srov. přiměřeně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2008, čj. 5 Azs 66/2008-70, č. 1749/2009 Sb. NSS, dále usnesení ze dne 23. 9. 2020, čj. 6 Azs 209/2020-29; ze dne 30. 9. 2020, čj. 9 Azs 185/2020-30, ze dne 8. 10. 2020, čj. 10 Azs 232/2020-32, a ze dne 28. 1. 2021, čj. 2 Azs 270/2020-41).

[10] Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, proto ji v souladu s § 104a odst. 1 s. ř. s. odmítl pro nepřijatelnost.

[11] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle úspěchu ve věci v souladu s § 60 odst. 1 větou první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. (k tomu srov. usnesení rozšířeného senátu NSS čj. 8 As 287/2020-33, část III. 4. a usnesení NSS ze dne 16. 6. 2021, čj. 9 As 83/2021-28). Stěžovatel neměl v řízení úspěch, a právo na náhradu nákladů řízení proto nemá. Žalovanému, který měl ve věci úspěch, nevznikly v řízení náklady přesahující rámec nákladů jeho běžné úřední činnosti, proto mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

[12] V řízení před krajským soudem byla stěžovateli ustanovena zástupkyní Mgr. Beata Kaczynská, advokátka. Hotové výdaje a odměnu za zastupování platí v takovém případě stát (§ 35 odst. 10 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Odměna ustanovené zástupkyni náleží za poskytnutí jednoho úkonu právní služby dle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (dále jen „advokátní tarif“), spočívajícího v podání kasační stížnosti [písemné podání ve věci samé dle § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu], při sazbě 3 100 Kč za úkon právní služby [dle § 7 bodu 5 ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu]. Pokud jde o náhradu hotových výdajů ustanovené zástupkyně, ta je stanovena paušálně v § 13 odst. 3 advokátního tarifu, a to ve výši 300 Kč za každý jeden úkon právní služby. Vzhledem k tomu, že ustanovená zástupkyně je plátkyní DPH, odměna je dále zvýšena o 714 Kč, tedy částku odpovídající této dani ve výši 21 % podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty. Celkem tedy ve výroku IV. tohoto usnesení přiznal Nejvyšší správní soud ustanovené zástupkyni na odměně za zastupování stěžovatele a na náhradě hotových výdajů částku 4 114 Kč. Tato částka bude vyplacena do 30 dnů od právní moci usnesení z účtu Nejvyššího správního soudu.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně 24. června 2021

Milan Podhrázký
předseda senátu